

GIULIA ZEMŘELA, ALE ZVLÁDLA TO

To byl příběh Giulie Gabrieliové, čtrnáctileté dívky s rakovinou. Nepochybujte o tom, že Giulia to skutečně dokázala. Je sice pravda, že se nevléčila.

Zemřela večer 19. srpna doma v Bergamu, ve čtvrti San Tomaso de' Calvi, a to právě v okamžiku, kdy na Světových dnech mládeže v Madridu končila Křížová cesta mladých poutníků. A přece to dokázala. Proměnila dva roky své nemoci v hymnus života naplněný duchovním růstem, a to natolik intenzivním, že jí to přivedlo až k rozhovoru se smrtí: „Nyní

totiž vím, že můj životní příběh může skončit jen dvěma způsoby: buď se úplně uzdravím, což by byl zázrak, a o toto uzdravení prosím našeho Pána, protože mám hodně plánů, které bych chtěla uskutečnit a ráda bych je uskutečnila právě já, anebo se setkám s Pánem, což je taky nédherné. Oba konce jsou hezké.

Důležité je, jak říká Chiara Luce, ať se stane Boží vůle.”

Giulia byla taková, sdělovala tyto obrovské věci, které se nám chvějícím se dospělákům zdají nevyslovitelné, s lehkostí svých čtrnácti let. A přece to byla normální dívka. Často o sobě říkala, že je úplně normální, byla hezká, optimistická, přirozeně veselá, ráda cestovala, hezky se oblékala a ráda chodila na nákupy. Její úžasnou vitalitu nemoc nezničila, ale naopak podivuhodným způsobem zesílila.

LITERÁRNÍ TALENT

Giulia měla literární talent (dvakrát vyhrála literární soutěž Povídky z parku). Ráda si vymýšlela dobrodružné příběhy plné fantazie, takže i svou nemoc přirovnávala k dobrodružství. A říkala: „Lidé mají strach z nemoci a utrpení. Je hodně nemocných, kteří zůstávají osamoceni

- všichni jejich přátelé je opustí, protože se nemocných bojí. Nebojte se nás! Právě toto vzdálení v nás nemocných probouzí obavy.

Ale když jsou ostatní nablízku, stojí po našem boku, kladou nám ruku na rameno a říkají: »Uvidíš, že to zvládneš!«, pak nám to dává sílu žít. Když tomu tak není, ptáme se sami sebe: »Proč se ode mne tak vzdalují? Jestliže se nemoc netýká jich a přece se tolik bojí, pak bych se asi měla bát taky ... Proč bych měla bojovat za uzdravení, když při mně nikdo nestojí? «

Nejen, že výborně znala svou nemoc, ale naučila se také rozpoznávat každý lék, každý vedlejší účinek chemoterapie. Její laskavá, ale výbušná osobnost nešetřila radami (to je možná eufemismus, lepší by bylo říci směrnicemi) lékařům a zdravotnímu personálu na oddělení dětské onkologie v Bergamu. A přidávala k tomu i kapku rozhodné veselosti: „Když v sobě najdeš sílu a řekneš si: však co, půjdu do nemocnice, dají mi chemu, pak se vrátím domů a bude to úplně jiné. Ano, jistě, i mně je při chemoterapii zle a ptám se sama sebe: »Proč se to stalo právě mně?« Ale pak, když je mi lépe, řeknu si: »Hlavu vzhůru, vždyť už to přešlo,« a zasměju se tomu.”

NEMOC

SE NEMÁ DRAMATIZOVAT

„Nemoc se nemá dramatizovat,” říkala vždycky Giulia. A dařilo se jí to tak dobře, že ještě několik dnů před smrtí přiměla jednoho ze svých lékařů, který byl u ní doma na návštěvě, aby zahrál scénku „Když jsem omdlela, ty jsi mě v pádu zachytil”. Musel ji předvést, a dokonce se při tom nechat vyfotit. Dramatické odpoledne skončilo společným smíchem.

A nezapomeňme na její „superhrdiny”. Giulia měla skvělý osobní, ba dokonce důvěrný vztah ke všem lékařům. Měla

je velmi ráda a bylo to oboustranné.

Velmi ji popouzelo, když v televizi slychala mluvit o „špatně fungujícím zdravotnictvím”. „Když se nad tím zamyslíte, dojde vám, že mezi superhrdinou a lékařem není až tak velký rozdíl, protože superhrdinové každý den zachraňují lidem životy, a to i těm neznámým, a dělají to trochu zvláštním způsobem.

Totéž dělají lékaři, také oni každý den zachraňují životy lidí, které často nikdy předtím neviděli, jenže místo pavučin jako Spiderman nebo křídel jako Batman používají léky. [...] A pokud jde o lidskou stránku, jsou neporazitelní.”

Dokážete si tedy představit, s jakou tíhou na srdci jí museli její superhrdinové jednoho dne sdělit, že došlo k „recidivě”. Nádor, jeden z nejagresivnějších sarkomů, s nímž rok statečně bojovali a zahnali jej do kouta, se znovu objevil. A to silnější než předtím.

Bylo třeba začít znova od začátku. Lékaři shromáždění v ordinaci měli slzy v očích, což sice není profesionální, ale naprosto lidské. Nedokázali však prolomit ledy, takže Giulia, která jako vždy už všechno pochopila, vstala a zcela spontánně se vyjádřila nádherným gestem - všechny jednoho po druhém objala (a kdo ji znal, tak ví, jak silná byla její

objetí...). Pak řekla: „Hlavu vzhůru, zvládli jsme to poprvé, proč bychom to neměli zvládnout znovu?“ Chápete, že to ona utěšovala je?

I nadále trvám na tom, že Giulia byla úplně normální dívka. Tak například stejně jako všichni její vrstevníci měla ráda hudbu. Obdivovala hlavně Claudia Baglioni a jeho píseň Cestou v podání Laury Pausiniové: „Cestou poznáš, že už nejsi sama ...“ - „To mi dodává opravdu velkou sílu: hlavu vzhůru, ty to zvládneš!“/ „Cestou najdeš záchytný bod uprostřed nebe ...“ - „Ano, to mě povzbuzuje a dodává mi velkou naději.“

Cestou se Giulia setkala s Chiarou Luce Badano, která zemřela v roce 1990 ve věku osmnácti let na rakovinu kostí a 25. září 2010 byla prohlášena za blahoslavenou. A jen sám Bůh ví, jak prozřetelné bylo toto setkání: „Chiara Luce zemřela, ale dokázala prožívat svou situaci tak statečně a vzorně, že je pro mne velkým příkladem. Chci ji následovat, řídit se jejím svědectvím a zvládnout, co se podařilo jí, a to i navzdory nemoci. Nemoc ji od Pána nevzdálila, ale naopak ji ještě přiblížila k jeho velké lásce.“

A KDE JE BŮH?

Přiblížit se k Bohu? Ale proč? Trýzní vás nemoc, váš život je stále více naruby, vaše tělo stále slabší a vy se máte přiblížit k Bohu, místo, abyste před ním nahlas vykřičeli svůj hněv? I Giulia byla v jednu chvíli „velmi rozhořčená“. A ještě mnohem víc, sestoupila až na dno propasti, křesťanské propasti: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Sama o tom vypráví: „Stále jsem se ptala rodičů: »Kde je Bůh? Právě teď, když je mi zle a jsem tak nemocná. Kde je Bůh, který říká, že se mám modlit a on vykoná velké zázraky a zmírní všechny mé bolesti? Proč mě jich nezbaví? Kde je? Proč se na mě jen tak dívá?“ Byly to dramatické dny skutečně beznaděje. Lékaři samozřejmě čekali psychické zhroucení.

Ale Giulia dál hledala odpověď a našla

ji v Padově. Jela tam na radioterapii a zastavila se v bazilice svatého Antonína, aby našla trochu klidu.

A tu jedna paní, která se blízko ní modlila a kterou nikdy předtím neviděla, položila svou ruku na tu její nemocnou. „Nic mi neřekla, ale z její tváře jako by se dalo vyčíst: »Tak do toho, bojuj dál, zvládneš to, Bůh je s tebou.« [...]

Do baziliky jsem vstoupila rozhořčená, v slzách, přímo v žalostném stavu, ale ven jsem vyšla s úsměvem od ucha k uchu a s radostným vědomím, že Bůh mě nikdy neopustí. [...] Bolesti mne natolik tížily, že jsem nemohla cítit jeho blízkost, ale ve skutečnosti si myslím, že mne velmi pevně objímal. Tak pevně, jak jen mohl.“

Radost. Dobře si to slovo zapamatujte, protože se zdá, že se do tohoto neuvěřitelného, ale velmi skutečného příběhu vůbec nehodí, ale na závěr bude mít klíčový význam.

Nejprve se však zmíníme o jedné velké vášni této normální dívky, totiž o její velké lásce k Panně Marii.

Jedinečným způsobem si ji zamilovala už na své první cestě do Medžugorje a podruhé docela nedávno, když si tuto cestu přála ke svým čtrnáctým narozeninám a vydala se na ni autobusem s padesáti dalšími osobami, svými příbuznými a kamarády. Na jednom veřejném vystoupení před desítkami mládežníků - vládlo tam ticho, že bys slyšel spadnout špendlík - vysvětlila:

„Neexistuje slovo, které by dokázalo výstižně popsat Medžugorje. Mohu vám jen říct, že láska Panny Marie je tak velká a silná, že propuká v modlitbu, v obrácení k Bohu, v lásku k bližnímu.“

Mariánská úcta s sebou sama od sebe přinesla i další zálibu, a to růženec, který se modlila každý večer.

Říkáte - neobvyklé pro tak mladou dívku?

Možná. Ale Giulia stále něčím překvapovala. Byla stále o krok napřed. A tak právě v týdnech svého největšího utrpení složila vlastní „Korunku prostého poděkování“. Říkala: „V našich modlitbách, v našich litaních vždycky prosíme o něco za nás nebo za druhé. Nikdy jen prostě nepoděkujeme, aniž bychom něco žádali.“ Tato formule neexistovala, takže ji sama vymyslela a napsala.

U ZKOUŠKY PROSPĚLA S VYZNAMENÁNÍM

Tato „normální“ dívka přitom jen toužila žít dál a dělat normální věci běžné v jejím věku. Například ukončit základní školu. A kdoví odkud brala síly, snad díky podpoře učitelek z nemocniční školy, které měla velmi ráda a přála si, aby se o té škole více vědělo a byla více uznávána. Povzbuzovaly ji také učitelky 2. stupně ZŠ Savoia a zase to dokázala, navzdory klinickým údajům a prognózám, podle nichž už měla být mrtvá. Mistrovská písemná práce z italštiny, formou deničku vojáka z fronty. Při ústní zkoušce, kdy se komise sešla u ní doma, přednesla práci na téma „Válečné horory a šoa“ s brilantní kritickou analýzou Picassovy Guerniky. Vše protkáno dojemnou reflexí jejího vlastního utrpení. Na závěr, po půlhodinovém výkladu,

se jí dostalo zaslouženého potlesku. Výsledek: prospěla s vyznamenáním. Po boku jí stála její nejlepší kamarádka, která se podle Giulie nikoli náhodou jmenovala právě Chiara: „Vždycky byla moje nejlepší kamarádka. Je pro mne vším.“

Ve své nemoci cítila stále silnější potřebu vydávat svědectví mladým, především těm, kteří si myslí, že mohou žít bez Boha „a ze všech sil hledají poklad, ale nemohou ho nalézt“. Prožívala dny intenzivní modlitby a utrpení, které obětovala především za nevěřící, protože „Každý má Boha, Bůh je Bohem všech“. Tak vznikl nápad natočit videonahrávku - svědectví. I to se jí podařilo, rozhovor brzy vyjde na DVD.

Musíme říci ještě jednu věc. Giulia často měnila lidi, s nimiž se setkávala (a bylo jich skutečně hodně).

Každého, kdo přicházel k ní domů, do jejího útočiště plného klidu a míru, ale také intimity, její rodina srdečně přivítala, počínaje maminkou Sárrou, tatínkem Antoniem a fantastickým devítiletým Davidem. Každý, kdo si s sebou přinášel úzkostnou zátěž, odcházel odtud mnohem lehčí.

A konečně, Giulia věřila na zázraky. Nevyprošovala však milost pro sebe, ale pro druhé, a to především pro

nemocné děti, s nimiž se seznámila v nemocnici.

Až úplně nakonec, když už trpěla téměř nesnesitelně a všechny zbraně superhrdinů už byly vyčerpány, začala prosit i za sebe, ale jen „pokud je to vůle Boží“.

A jaká byla Boží vůle, to už víte. Ráno 19. srpna na Světových dnech mládeže v Madridu vyprávěl pan biskup František, který s Giuliou vedl blízký a důvěrný rozhovor, její příběh více než tisíci mladým lidem z Bergama. Netušil, že její stav se tak zhoršil. Večer následovala Křížová cesta a v noci dorazila zpráva, že „Giulia odešla na setkání s Pánem“. Den na to, v sobotu, za ni pan biskup za přítomnosti mladých poutníků slavil mši svatou. A v pondělí ráno, po návratu z Madridu, několik hodin před pohřbem, když se společně s její rodinou modlil, vybídl je, aby „opravili“ modlitbu za zesnulou takto: „Radost věčnou dej jí Pane a světlo věčné ať jí svítí. Amen.“

Tímto slovem, radost, najednou tak vhodným, končí (nebo snad začíná) příběh Giulie Gabriellové, dívky s rakovinou, která zemřela, ale zvládla to. A posuďte i vy, ať už jste věřící nebo nevěřící, zda to všechno není zázrak.

P.S. Jistě cítíte, že o Giulii by se dala napsat i knížka.

To byl ostatně i její sen. Když byl návrh přednesen Paulínkám v Miláně, vydavatelství se téměř bez váhání rozhodlo ji vydat. První kapitola je už napsaná.

Zbytek půjde sám od sebe. Giulia si totiž pro uchování svých spisů, zaznamenání veřejných svědectví a shromáždění důvěrných svědectví vybrala někoho, kdo ji miloval jako vlastní dceru, aniž by její tatínek žárlil. A ten někdo nyní dokončí toto dílo, propůjčí jí své pero a nechá psát ji samotnou. Kniha se bude jmenovat Jednou nohou v nebi.

Fabio Finazzi
(článek otištěný v deníku
Eco di Bergamo,
30. srpna 2011)

